

Bőrgyógyász vándorgyűlés Szegeden

A bőrgyógyászati klinika három éve elhunyt kiváló igazgatójának, dr. Rávnay Tamásnak az emlékére a Magyar Dermatológiai Társulat rendezésében két napos országos bőrgyógyászati vándorgyűlés kezdődött tegnap délután Szegeden. A bőrgyógyászati klinika tantermében rendezett tudományos tanácskozáson ott volt dr. Rávnay Tamás özvegye és családjának több tagja, továbbá mintegy 120 orvos, a szegedi, a budapesti, a pécsi, a debreceni orvostudományi egyetem képviselői, valamint az ország jelentősebb kórházainak, bőr- és nemibeteg gondozó intézeteinek vezető orvosai, munkatársai.

A vándorgyűlést dr. Földvári Ferenc, a budapesti bőrgyógyászati klinika igazgatója, a Magyar Dermatológiai Társulat elnöke nyitotta meg, majd dr. Julez Miklós, Kosuth-díjas szegedi egyetemi tanár, a Magyar Orvosok Tudományos Egyesületeinek Szövetsége nevében köszöntötte a tanácskozást. Ezután került sor dr. Simon Miklósnak, a szegedi bőrgyógyászati klinika igazgatójának dr. Rávnay Tamásról tartott megemlékezésére. Az egykori tanítvány meghatott szavakkal, őszinte nagyrabecsúléssel emlékezett volt professzorára, s a többi között hangoztatta, hogy a nemzetközi tekintélyű dr. Rávnay Tamás hivatásszeretete, szorgalma, humanitása és az emberi haladásba vetett rendíthetetlen hite példa lehet minden orvos számára.

A megemlékezés után tudományos előadások következtek. Előadást tartott dr. Simon Károly, továbbá dr. Sipos Károly, dr. Csillik Bertalan docensek, dr. Szádeczky László, dr. Jáksó Gizella, dr. Forró László adjunktusok, dr. Nagy Gyula, dr. Schneider Imre, dr. Szabó Éva, dr. Szekeres Lenke, dr. Gecse Árpád tanársegédek, dr. Nikolin Klára orvos, Pólay Anna szigorló orvos, Kocsis György vegyész és Berkó Györgyi fizikus.

A vándorgyűlés ma délután a tudományos szempontból érdekesebb bőrbetegségek bemutatásával és megbeszélésével folytatódik.

Cikkünk nyomán

Az OTP a lakásüzérkedések ellen

Lapunk ez évi május 12-i számában „Az igazi jelleg: spekuláció” címmel cikket írtunk a lakásüzérkedések ellen. Írásunkban olyan konkrét esetekre hívtuk fel a figyelmet, amikor állami kölcsönrel épült családi házat, szövetkezeti vagy társasházban készült lakást a tulajdonos több tízezer forintot haszonnal ad el még az állami kölcsön visszafizetése előtt. Ugyanakkor különböző utakon újabb állami lakáshoz, vagy pedig szintén kölcsönrel épülő lakáshoz igyekeznek jutni. Az ilyen manipulációk nem csupán az általános lakáspolitikát elveket sértik, hanem erkölcsileg is súlyosan ki fogásolhatók. Hiszen az állami lakáspolitikai kölcsön eredeti céljával ellentétben — hogy ugyanis minél többet építsenek lakást — az üzérkedők egyénjén haszna nő a köz rovására.

Az Országos Takarékpénztár titkársága cikkünk mondanivalójával egyetértésben többek között az alábbiakról értesítette szerkesztőségünket: „Az állami kölcsöntámogatással felépült lakásokra — a kölcsöntartozás fennállásának idejére — a takarékpénztár javára elidegenítési tilalmat jegyez-

tetünk fel. Telekkönyvben is rögzített jogunk alapján tehát előzetes hozzájárulásonk nélkül ezekre az ingatlanokra érvényes adásvételi szerződés nem köthető. Megemlíthjük még, hogy hitelrendszerünkben egy építető részére egyidejűleg két hosszúlejáratú lakásépítési kölcsön nem engedélyezhető, sőt fiókjainknak a kölcsönengedélyezés előtt azt is vizsgálniuk kell, hogy az épülő lakás az építető ténylegesen fennálló lakásproblémájára megoldását szolgálja-e.

Az állami támogatással felépült lakások értékesítését korlátozó jogaink alapján a magunk részéről is fontos feladatnak tartjuk, hogy a rendelkezésünkre álló eszközökkel kizárjuk az ezekkel való üzérkedés lehetőségét. Ezért cikkünk tartalma alapján felszólítottuk Csongrád megyei fiókunkat arra, hogy a megnevezett lakásokra vonatkozó esetleges elidegenítési, illetőleg tartozás-átvállalási kérelem benyújtásakor fokozott gondossággal járjanak el és hozzájárulást csak a szerződő felek lakásviszonyainak és anyagi helyzetének megfelelő feltételekkel adják meg.”

Textiles vetélkedő Szegeden

Nagyon jól megrendezett, de végeredményben mégis „kétes módon” megszervezett szellemi vetélkedő volt tegnap délután a Vasutas Művelődési Otthonban. Ott üzem (szegedi és újszegedi kender-, szegedi juta-, Textilművek és a Hódmezővásárhelyi Divat. Kötöttárugyár) nyolc szocialista brigádja öt témakörben mérte össze tudását a Textilipari Dolgozók Szakszervezete Csongrád megyei bizottsága vetélkedőjén. Ez a megyei döntő közvetlen előjátéka volt az ország öt textiles megyebizottsága (Pest, Békés, Győr-Sopron, Vas és Csongrád megye) által rendezendő országos versenynek, ahol az egyes területi vetélkedőkön legjobban szereplő csapatok vesznek majd részt. Ami pedig a szervezést illeti: a játékvezető Tatár Eszti (a budapesti Nemzeti Színház ren-

dezője) aggályát fejezte ki a közönség előtt a játék tisztaságát illetően. Egyes csapatok válasza ugyanis arra engedett következtetni, hogy a kérdéseket már néhányan ismerték! A zsüri ennek ellenére eredményt hirdetett, ahol az első helyre a hódmezővásárhelyiek (Kovács Mária, Takács Katalin, Labádi Ernőné, B. Bodrogi Lídia és Konkoly Ignácné) kerültek, második az újszegedi kendergyár Kállai Éva szocialista brigádja, harmadik pedig a Textilművek Testvériség brigádja lett. Reméljük, hogy a kétélyek tisztázására a rendezőség mindent elkövet majd, hiszen az sem jelentéktelen szempont, hogy az első helyezett csapat 1600, a második és harmadik helyezett pedig 1000, illetve 800 forintos jutalomban részesült.

N. I.

Nem állhatnak a kombájnok

Tartalék motorok a nagy munka idejére

Többéves tapasztalat alapján az aratási és a betakarítási munkák idején új rendszert alkalmaznak Hódmezővásárhelyen, a Csongrád megyei Mezőgazdasági Gépjáratok Vállalatnál a nagy nyári munkák segítése érdekében. Mint Nyámadai Gábor, a vállalat igazgatója elmondotta, az idén időben befejezték az összes javításra hozzájuk beadott kombájnmotorok és a betakarításhoz szükséges gépek motorjainak javítását. Ezen felül megfelelő tartalék-készlettel rendelkeznek kombájn- és traktormotorokból. A raktáron levő motorok előjárását is elvégezték, így csere alkalommal ezeket a motorokat nem kell bejáratni, egyből be lehet szerelni a gépekbe, ami minimálisra csökkenti a munkaidő kiesést. Mivel a vállalat raktárában min-

den típusból elegendő előjárattal motor áll rendelkezésre, a termelősövetkezetek, állami gazdaságok bármikor jöhetnek hibás motort cserélni előzetes szerződéskötés nélkül. Az aratási és betakarítási munkában váratlanul meghibásodott és kis javítással üzemképesse nem tehető motorok helyett a vállalat azonnal ad előrejáratott motort. Abban az esetben, ha előzetesen értesítik a vállalatot, munkaszüneti napokon is lehetséges a motorcsere. A szállítási munka megkönnyítése érdekében előbbre hozták a pótkocsi gyártást is. A harmadik negyedév helyett az első félévben 240 darab új pótkocsit adott a vállalat a mezőgazdaság rendelkezésére.

TENGERRE SZÁLLNI

A matematika első helyen — Ultizni tudni kell — Tisztjelöltek között

- Mi a legnehezebb?
- A vasmacska.
- ?!
- Próbálja meg felhúzni!

Persze, a darunak sincs helysúlyja.

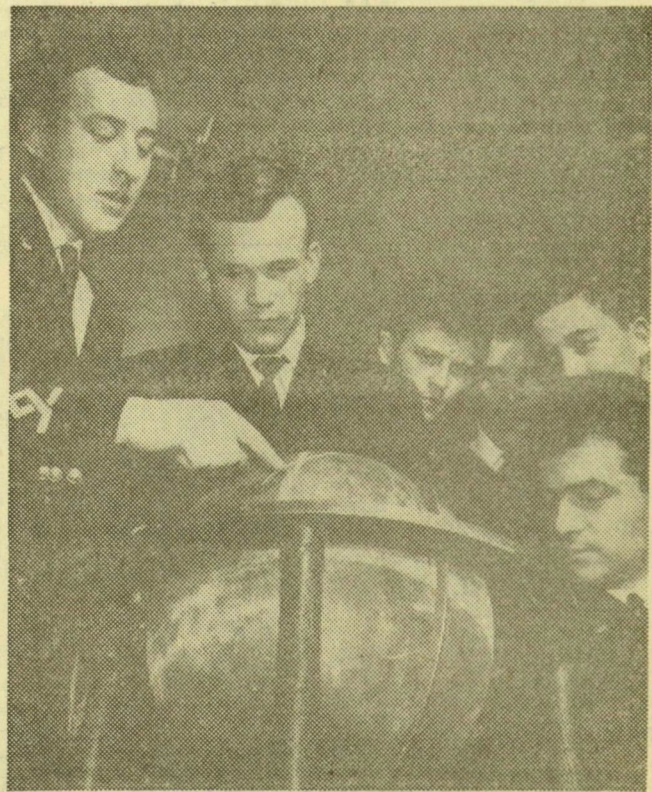
Iskola ez is: épp úgy „cidriznek” a diákok a matematikaórától, mint bárhol mástól. A falon térképek, a táblán a cosinustétel, az asztalon a szextáns, az égitestek bemérő műszere. A tengerész-tisztképző intézet húsz diákja izgatottan várja az óra kezdetét.

A MAHART központjában működik ez a kétéves továbbképző. Itt tanulnak a magyar kereskedelmi flotta tisztjelöltei.

— Tizenhét hajónk közlekedik a tengereken — mondja Rühl Lajos, a vezető tanár. Irányításukra képzett tisztokra, szakemberekre van szükség. Mindent meg kell tanulniuk, s még az iskolában, mert a tengeren a legkisebb bizonytalanság is végzetes következményekkel járhat. A tenger kiszámíthatatlan, szeszélyes, mindig újabb és újabb váratlan meglepetéseket tartogat.

— Milyen tárgyakat tanulnak a hallgatók?

— Természetesen a hajózást minden ágát. Tanulnak navigációt, mágnesség-

Nehéz tantárgy a matematika. Különösen a gömbháromszögek tétele, Aki érti — elmagyarázza a többieknek

tant, térképészetet, sőt rádió-navigációt is. Tisztában kell lenniük a meteorológiával, szükséges ismerniük a hajóépítés néhány fontosabb szempontját, otthon lenniük az óceánográfiaiban, a rádió-kezelésben és persze, ismerni a tengeri jogszabályokat. A tárgyak többségéhez meg-alapozott matematikai tudásra van szükség. Emellett legalább angolul írni, olvasni, beszélni — tudni kell, mert ez a nemzetközi tengerész-nyelv.

Miből áll a hallgatók egy napja?

— Reggel nyolckor kezdődik a tanítás — mondja Pozsgai Károly, az egyik növendék. — Délig általában elméleti oktatás, ebéd után gyakorlati foglalkozás van. A gyakorlaton rádiószereleést, adást, vevést, morzét tanulunk.

Amikor tengerjáróink feljöhetnek a Dunán, ellátogatnak a fedélzetre a tiszt-növendékek is. Ilyenkor a gyakorlatban ismerkednek a hajó berendezéseivel, ellátják — igaz, egyelőre csak a

kikötőben — a tiszt feladatok. Beállítják a nagy mágneses tájót, kipróbálják a kormánykereket, a vezérlő berendezéseket.

Legényálmom a tengerészet. Melyikőnk nem vágyakozott valamikor hajóra, tengerekre? Kik lehetnek a tisztképző hallgatói?

— Felvételi vizsgát tesz minden jelentkező. Akik megfeleltek, orvosi vizsgálatra kerülnek, mert az egyhangú, állandó hullámozást nem minden szervezet tudja elviselni. Azok, akik tisztnek szeretnének lenni, először természetesen matróznak mennek. A hajózásnál mindenki így kezd. Két esztendői tengeri gyakorlat után már kintünk, alkalmas-e a pályára?

Amilyen szép egy tengeri út, a hajósnak nemegyszer annyira egyhangú. Eppen ezért — bár a felvételi vizsgán nem kérdezik, és nem szerepel a tantárgyak között — az öreg hajósok szerint nem árt, ha a jelentkező ultizni is tud...

Somfai Péter

Kedden és szerdán békekölcsön-sorsolás

Az Országos Takarékpénztár június 28-án és 29-én a húzás. Először a III. Bértartja a II., a III. és a IV. kötelezően 442 000 kötvényre 64,2 millió forintot, majd a IV. Békekölcsön 270 500 kötvényre 39,4 millió forintot sorsolnak ki.

A kétnapos húzáson a három békekölcsönből összesen 824 500 kötvényt sorsolnak ki 135,2 millió forint nyeresorsolják, 112 000 kötvényt 31,6 millió forintot. Szerdán

délután 10 órakor kezdődik a húzás. Először a III. Bértartja a II., a III. és a IV. kötelezően 442 000 kötvényre 64,2 millió forintot, majd a IV. Békekölcsön 270 500 kötvényre 39,4 millió forintot sorsolnak ki. A kétnapos húzáson a három békekölcsönből összesen 824 500 kötvényt sorsolnak ki 135,2 millió forint nyeresorsolják, 112 000 kötvényt 31,6 millió forintot. Szerdán

lanul beleadtuk szívünket, forró szeretetünket az eddig soha nem ismert munkába. Bár volt ott játék és bábijáték, mesemondás, jókedv, felszabadult hancúrozás, ének, sok öröm — azt is jól tudtuk, hogy ennyivel nem érheti be tízezer gyermekszáj, mert csak akkor ünnep az ünnep, ha a gyomrocskák is megkapják a magukét. De mi legyen az a valami, és honnan, miből teremtsük elő? A mi számunkra pillanatnyilag szinte világot rögöt problémát jelentett a megoldása. Nagyon akartuk a megoldást. Ha pedig az asszonyok nagyon harcolnak valami jó ügy érdekében, annak sikerülni kell, ezt így tudtuk. És sikerült, mert a gyermekekért mindenki mellénk állt, segített amivel és ahogyan tudott: a szovjet városparancsnokság, a párt, a város, az üzemek — nyersanyaggal, fuvarral, pékek munkával. Így aztán ma már akármilyen furcsán is hangzik, a gyermeknap fénypontja az a „kétfogas” uszonna volt, amit végül is sikerült elővarázsolnunk — mely tejből és kifliből állt. A gyerekek azért örültek a „pompás” uszonnának, mert a jegyes tejből otthon csak korlátozott mennyiséget tudott adni nekik az édesanyjuk. Péksüteményt pedig ők még nem láttak soha, csak a jegyre kapható napi kenyérfejadagot ismerték. Mint tudjuk, a háborús évek alatt a péksüteményt elfűtött a háború szele. A felszabadulás után pedig segítség nélkül még kenyérünk sem lett volna. Ilyen körülmények között nem csodálkoztunk azon, amikor a gyerekek nagy rohamot indítottak az uszonnázóhelyek felé.

Igaz, hogy nem volt még akkor pompás úttörőház, úttörők sem voltak, csak gyerekek, sem büfés sátrak, vagy egyéb építmények, melyben csokoládéval, édességgel és más finomsággal megrakott polcok lettek volna, és a gyerekek a pénzt sem nyafogták ki szüleik zsebéből, hogy költeni tudjanak. Még fagyó, és lufti sem volt, pedig ezek nélkül mostanság el

sem lehet kezdeni gyermekünnepséget. Bizony még nagyon sok minden nem volt, ami azóta már van és, hogy van, sokan szinte észre sem vesszük. De feltesszük a kérdést magunknak, miért is érezzük azt az első gyermeknapot a legemlékezetesebbnek, a legszebbnek? Mert ilyen még nem volt addig, nem lehetett, és mert az új életet kóstolhattuk, rendezettük, szerveztük. Boldog nyugalom, béke és szabadság friss levegője árasztotta el az embereket. Újszeged minden szépségével pompázott. Hogy az uszonnázatásnál várható tolongást elkerüljük — városrészek szerint egy-egy fát, sátor hiányában kintevünk büfének. A fák törzsére kartont költöttünk, melyen a kerület neve szerepelt. Így aztán minden gyerek könnyen megtalálhatta a lakóhely szerinti uszonnázóját. A fák lombát-ra alatt álltak sorjában a 25 literes tejeskannák, melyből asszonytársaink a magukkal hozott nagy leveses kanállal meregették bögrébe a tejet, hatalmas ruháskosarakból pedig a finom kifliket osztották. Repetázní is lehetett. Az üllökét és az asztalt a puha gyepszöngy szolgálhatta teljes meglepéssel.

Azóta is forgolódtunk gyermeknapirendcsevényeken, melyek szépségével, gazdagságával, szerveztségével szorososan felülmúlták a szerény és nagyon szegényes első. De azt hiszem nyugodtan megállapíthatjuk, hogy az akkor szerzett öröm, boldog izgalom, az ünnep igazi célja, tartalma és eredménye egy árnyalattal sem volt halványabb a ma rendezett bármelyikénél.

Mint már említettem is — felszabadulás után a Magyar Nők Demokratikus Szövetsége volt az az erő, mely a szülőket és haladó pedagógusokat a demokratikus nevelés érdekében összefogta. Ez az összefogás nevelte, dajkálta az iskolák ügyét, addig, míg annyira megérsődött, hogy szervezetten is gyermekközösséggé fejlődhetett, vagyis

megalakulhatott az iskolákban az úttörőmozgalom. S most felmérhetjük, milyen nagy utat tett meg a IV. se regszemléig. Életük, munkájuk, eredmények gazdagságáról meggyőződhetünk és nagyon büszkék lehetünk rájuk.

Lehetetlen visszaemlékezni minden szegedi úttörőcsapat munkájára. Egyiket azonban megemlíteném, a sok közül. A petőfitelepi (akkor még somogyitelepi) úttörőcsapatra nagyon büszkék voltunk, amikor kiváló kulturális és műhelymunkájával az 1948. évi országos kongresszusi verseny győztese lett és elnyerte a Petőfiserleget. Az egész ország úttörői között az első lettek a szorgalmas, öntudatos petőfitelepi pajtások. Másik büszkeségünk egy VII. osztályos pajtásuk volt, aki a jugoszláv úttörők meghívására az 50 magyarországi úttörő között Szegedről egyedül ment jugoszláviai nyaralásra.

Ezekkel a sorokkal nem az volt a célom, hogy Szeged úttörőmozgalmának fejlődéséről, munkájáról, eredményeiről beszámoljak — arra mások hívatottak. Csupán emlékezni és emlékeztetni kívántam arra a több mint két évtizeddel korábbi évekre, amikor asszonyok ezrei ott bábáskodtak az újszülött gyermekmozgalom életrehívásánál.

1945 októberében a Francia Nőszövetség kongresszusán, ahol sok nemzet képviselői mellett a magyar asszonyok küldöttei is jelen voltak — hangzottak el a nagy spanvol hazafi, Passzionária — Dolores Ibarruri — szavai: „Egyetlenegy anya sem halhat boldogan gyermeke bölcsője fölé, míg egyetlenegy pontján a világnak a fasizmus, az elnyomás uralodik”. Ezek a súlyos szavak sajnos huszonegy év után sem veszítettek el aktualitásukat. Nem felejtettük el máig sem a felhívást, ez a figyelmeztetés érvényben marad mindaddig, amíg a világ békeszerető, haladó népeinek elszánt harca a fasizmust végleg meg nem semmisíti.

ANGYAL MÁRIA